

om en Udtalelse, som — forekommer det mig — bør slaas fast. Den lyder saaledes: „Al Tale om, at Øerne ere et Stykke dansk Land og Befolkningen en Del af den danske Nation, har ikke noget paa sig. Øernes Jord er fremmed Land, og deres Befolkning er ogsaa i alt væsentlig fremmed. Vi have een Gang købt disse Øer ganske paa samme Maade, som vi have købt og solgt Besiddelser i andre Verdensdele, og naar vi nu afstaa Øerne til de forenede Stater, saa er det en Selvfølge, at vi ikke dermed sælge nogen Del af Danmark eller nogen Del af det danske Folk.“ En Udtalelse, der i højere Grad er i Strid med de virkelige Forhold, skal neppe kunne paavises. De vestindiske Øer ere en Del af det danske Monarki. Den danske Rigsdag har den lovgivende Myndighed paa dem, dansk Lov og Ret gælder paa dem (Afbrydelse). Hvis det ærede Medlem ikke tror mig, kan han se Kolonialloven efter — § 67, tror jeg, det er. Det danske Flag har nu i 200 Aar vajet paa de vestindiske Øer, og hvor det vajer, er der dansk Grund. Endelig har Befolkningen derovre i Henhold til Indfødsretsloven af 1776 dansk Indfødsret. Jeg ved ikke, hvad mere man vil fordre, for at et Territorium skal kunne regnes til Danmark, og for at Befolkningen paa det skal være lige stillet med Beboerne i det øvrige Monarki. Hvis det Ræsonnement, det ærede Mindretal opstiller, i nogen Retning er rigtigt, hvorledes bliver da Forholdet til Island og til Grønland, er det heller ikke dansk Land? Kunne vi sælge dem? Naar vi først ere paa Auktionsbordet med Dele af vort Monarki, kan der vel ogsaa blive Tale om at afhænde dem. Nej, de vestindiske Øer ere saa godt dansk Land som andre Dele af vort Fædreland (Afbrydelse). Det ærede Medlem ryster paa Hovedet, det ærede Medlem kan meget godt have en anden Mening, men jeg har dokumenteret gennem vor Lovgivning, at Vestindien staa fuldstændig lige med det øvrige Monarki, og at Vestindierne ere fuldt saa gode danske Borgere, som det ærede Medlem og jeg ere.

Jeg har nu udtalt mig, og jeg har talt ret udførligt, tror jeg, om Flertallets Stilling lige over for de Udtalelser, der ere fremkomne dels fra den højtaerede Minister i det andet Ting og dels fra de ærede to Mindretal, og jeg har allerede antydnet, at der inden for Flertallet, ledet af de Betragtninger, jeg alt har fremført, er stærk Stemning for rent ud at forkaste Traktaten som noget, vi ikke skulle inklade os paa,

men paa den anden Side have vi alligevel fundet, at den Mulighed ikke var udelukket, at Beboerne ovre paa Øerne, for saa vidt de overhovedet ere kaldede til at have en Mening i offentlige Anliggender, ved nærmere Overvejelse kunne finde, at deres Ønsker dog gik i Retning af at komme til Amerika, og at Øernes velforstaaede Interesse ogsaa var tjent med en saadan Forening. Derfor foreslaar Flertallet, at vi udsætte at tage Bestemmelse om Traktatens Ratifikation, indtil vi have faaet en saadan Meningstilkendegivelse fra Vælgerne til Kolonialraadet. Det have nu begge Mindretallene traadt stærkt op imod. Den ærede Minister synes, efter hvad jeg maa antage, at være tilbøjelig til i den Henseende at slutte sig til det mindste af Mindretallene og mene, at skal en Afstemning finde Sted, bør den ikke foretages af de faa Vælgere til Kolonialraadet — jeg tror, de ere 366 i det hele — men saa maa hele den store Befolkning derovre af alle Slags stemme, omtrent noget lignende, som fandt Sted i 1867. Naar nu det ene Mindretal paa 10 Medlemmer siger, at Kolonialraadene slet ikke have noget med det at gøre, og at deres Stilling væsentligst er raadgivende, da er dette urigtigt. Kolonialraadene have i Forening med Kongen lovgivende Myndighed paa Øerne, og Lovene udstedes i Form af Anordninger; Guverneren kan ogsaa i enkelte Tilfælde i denne Henseende repræsentere Hans Majestæt Kongen og give Stadfæstelse paa saadanne Anordninger, som Kolonialraadene vedtage, og der staaar i de første 4 Paragraffer af Kolonialloven, at alle Love, der have indgribende Betydning for Øerne, i hvert Tilfælde kunne sendes Kolonialraadene til Behandling. Nu gad jeg dog spørge, om ikke denne Sag, en Sag af den Betydning, ikke staaar fuldt i Maal med andre Love, der udgaa fra Kolonierne, om den ikke er meget vigtigere end nogen anden Lov, der er udkommen siden 1863, og om der ikke derfor var fuld Anledning til at spørge Kolonialraadene om deres Stilling i denne Sag. Jeg tror ikke, det er sket. Man er vel i det hele taget kommet noget bort fra at behandle Kolonialraadene ganske overensstemmende med Reglerne i Kolonialloven af 1863, men det faar nu være, som det er, at indhente Kolonialraadenes Mening nu derom, det kunne vi ikke tilraade, de nuværende Kolonialraad, hvis Medlemstal jo heller ikke er talrigt, ere valgte med helt andre Maal for Øje end at tage Bestemmelse for Øernes Fremtid i det hele taget. Men der-